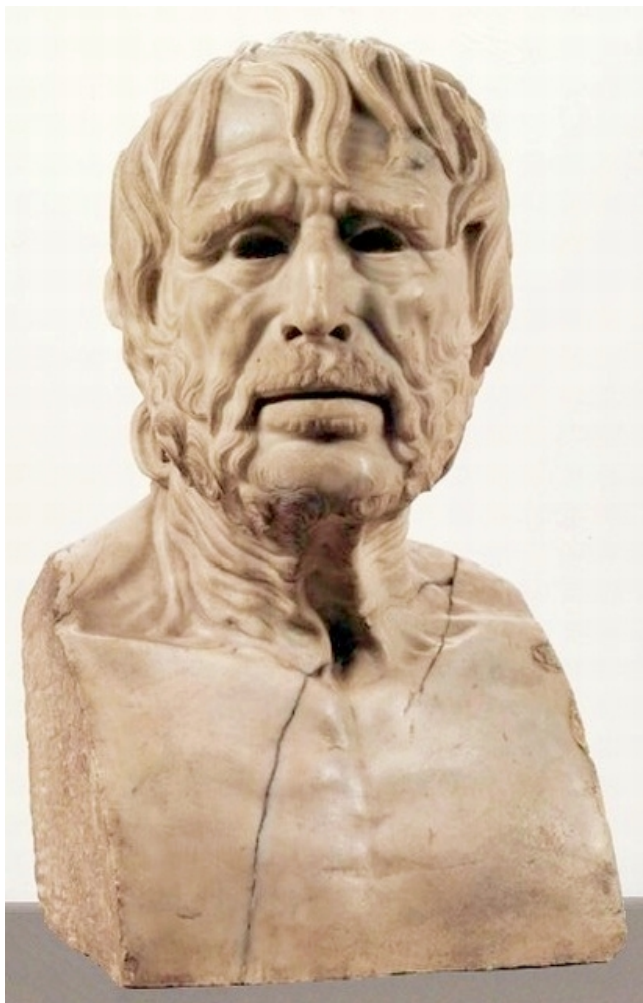


Una nit estelada

Un relat de: [iorg txon](#)



Imatge publicada a *Wikimedia Commons*

L'home ha volgut pujar al terrat una vegada més. A aquest lloc on com tantes altres nits, una vegada més, queda meravellat, extasiat per la contemplació del cel estelat. En nits serenes com aquesta, la volta diàfana del cel nocturn l'atrau i el fa sentir que forma part d'aquell món de puresa i harmonia inefables més que no pas de la terra que trepitja, aquesta altra esfera terrenal de fang i corrupció. D'intrigues i odis. De vici i de violència, i de baixes passions desordenades que dominen el cor de les persones i sotmeten aquesta terra sofrerta, aquest món nostre que ens sosté i ens suporta amb paciència infinita.

Pot per ventura el filòsof viure indiferent a la realitat que l'envolta? Pot girar-se d'esquena a la injustícia i ignorar-la? Pot fer com si no se n'adonés? Des que vaig néixer, més enllà de ponent, sé que he vingut per adquirir saviesa i instruir les persones. ¿Podia excusar-me amb raons quan se'm va cridar i vaig posar fi a

l'austera pau del meu exili per ser l'instructor del jove destinat a dur les regnes de l'imperi? Ja sabia prou, ho he vist abans, que els savis consells són un cordó massa fi per menar el gos de l'instint i de les passions d'un adolescent que ha estat pujat entre coixins d'abundància i consentiment. Podia restar mut davant els seus exabruptes, davant la seva conducta dissoluta? Els meus ensenyaments, la meva sola presència li són una nosa.

No podia fer altrament. El meu silenci hauria estat culpable davant les esclaves que m'han parat taula cada dia. El pa que m'alimenta m'acusaria si mirava cap a una altra banda. M'ho haurien retret els ulls de l'esposa que m'afaita cada matí, els dels criats que ara em preparen el meu darrer bany calent a la cambra. La nit refresca. Ja deuen esperar-me, he de baixar.